

[Ole Bjørn Kraft.]

det ærede medlem og vel også i det store og hele hans parti føler ved, at der virkelig er nogen her i landet, der mener, at skatterne er for høje. Med denne udtalelse gjorde den socialdemokratiske ordfører stor uret imod den stadig voksende del af befolkningen, ikke mindst mennesker med ganske jævne indtægter, deriblandt funktionærer og tjenestemænd, som så sandelig ikke har nogen mulighed for at overtræde prisloven eller at foretage sig nogen af de ting, som den socialdemokratiske ordfører nævnte i denne forbindelse, men for hvem den voksende skattebyrde er blevet et tungt problem i deres familiers hverdagskamp.

Når det ærede medlem i denne forbindelse gjorde en flot bemærkning om, at de private formuer i tiden fra før krigen er steget fra godt og vel 10 til 20 milliarder, er en retledning også nødvendig, thi en sådan fremstilling er jo en fuldstændig vildledning af offentligheden. Her er aldeles ikke tale om en reel formueforøgelse, tværtimod, og det burde det ærede medlem under alle omstændigheder vide. Hvis man betragter den omtalte såkaldte formueforøgelse på baggrund af engrospristallets stigning i samme periode, vil man se, at det, der i virkeligheden er sket, er en forringelse af de private formuer svarende til 1—2 milliarder i førkrigstidskroner og 3—4 i efterkrigstidskroner, og de ca. 11 milliarder, som formuemassen dengang udgjorde, svarer efter nutidens målestok kun til ca. 9—10 milliarder. Og lad mig tilføje: mange af disse så forkætrede formuer er i sin tid skabt, fordi deres indehavere ønskede at sikre sig selv og deres familie, og at samfundet kun kan være interesseret i, at de, som har mulighed derfor, skaber sig et grundlag for at klare sig selv, også fordi man derved medvirker til den private opsparring, som nationalbudgettet i investeringsens interesse understreger det betimelige i at forøge.

Den højtærede finansminister gentager sin påstand om, at en ophævelse af skattefradragsretten vil gavne mellemstanden, fordi den gevinst, staten her vil kunne hente hos de store indkomster, vil kunne anvendes til en skattelettelse for mellemindkomsterne. Naturligvis fremsætter ministeren i denne forbindelse nogle af de sædvanlige demagogiske fraser om, at det konservative folkeparti som sædvanlig vil forsvare de store indtægter, og hvad ved jeg. Sandheden er — og ministeren ved det —, at det konservative folkeparti ønsker en samfundstilstand, hvor der på ethvert trin af skatte-skalaen altid eksisterer en opfordring til et

yderligere initiativ, således at det kan betale sig for alle at tjene penge, både for de små og for de store. Dette er ikke kapitalistpolitik, men det er samfundspolitik, fordi samfundet må være interesseret i, at der arbejdes. Dette er imidlertid en sag for sig; det afgørende i forbindelse med den højtærede finansministers udtalelse er, at de store indkomster ikke andrager så meget, at selv en særdeles hård belastning af dem ud over, hvad de i øjeblikket beskattes med, vil kunne tilvejebringe det beløb, der reelt kan lette mellemstandens skattebyrde.

Også det ærede medlem hr. Gustav Pedersen var inde på spørgsmålet om mellemstanden og sagde: ja, men den omfatter jo også en del indtægtsgrupper inden for arbejderne. Selvfølgelig, der er en meget betydelig del af arbejderklassen, som kan henregnes til mellemstanden. Også det ærede medlem var inde på, at når mellemstanden, tjenestemænd og funktionærer, ikke havde større indtægter, var det, fordi vi alle er blevet fattigere. Det ærede medlem glemte, at der er en større gruppe, som, tiltrods for at vi er blevet fattigere, har kunnet få en stigning, der dog er nogenlunde i overensstemmelse med pristallet. Det ærede medlem sagde, at fejlen var, at vi ikke havde villet tage nok i toppen — altså det samme ræsonnement som den højtærede finansminister: at det er de store indtægter, som man skal hjælpe med ved denne lejlighed.

Jeg håber, jeg har formandens tilladelse til at citere en artikel, som jeg tror vil have interesse i denne forbindelse. I denne artikel bevises det, at der kun er 2315 skatteydere her i landet, der har en skatteindkomst på over 50 000 kr., og så hedder det:

„Den samlede indtægt her må antages at ligge mellem 200 og 250 mill. kr., og da man jo ikke kan eller ønsker at nå til at tage 100 pct., bliver der — hvis vi skulle foretage en større overføring fra forbrugsafgifterne til direkte skatter og dertil yderligere lægge de udgifter, som de fortsat voksende krav til samfundet giver — selv i bedste fald en ikke ringe belastning af de jævne indtægter.“

Hvad siges der i denne artikel? At der ikke er så store midler til rådighed inden for de øverste indtægter, og at selv om man tager dem, er det nødvendigt også at belaste de jævne indtægter.

Jeg tror, at denne artikel og det citat, jeg her har bragt, vil interessere den socialdemokratiske rigsdagsgruppe og dens ordfører, thi det var det ærede medlem hr. Gustav Pedersen selv, der fremsatte den i „Socialisten“s nummer for august 1946,